

være. Nu lovede den højtærede Justitsminister, at hvis vi ønskede det, skulde Lovforslaget, naar det kom frem igen, bruge Betegnelsen „Straffeanstalt“. Det er jo ikke altid, at man er taknemmelig, selv om man faar sin Vilje, saa jeg vil sige, at det Navn ikke egentlig tiltaler mig, jeg synes, at det er et langt og uhandeligt Navn „Straffeanstalt for kvindelige Forbrydere“, hvorfor ikke kort og godt kalde det for „Kvindefængslet“? Det skal jeg foreslaa, den ny Anstalt kommer til at hedde, naar vi se Forslag om den igen.

Da ikke flere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Forslag om Overgang til Dagsordenen

vedtoges enstemmig; med 64 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Dermed er altsaa Lovforslaget at betragte som *for- kastet*.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om et overordnet Sundhedsraad.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 282, Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 681, Tillægsbetænkning findes i Tillæg B., Sp. 1081—82.)

Det i Tillægsbetænkningen stillede Forslag om Overgang til Dagsordenen sattes under Forhandling.

Ordføreren (Busk): I selve Betænkningen, der jo handler baade om Lovforslaget om Sundhedsraadet og om det om Apotekdriften, findes der kun en Dagsorden; men den højtærede Formand sagde, at da der var to Lovforslag, skulde der af formelle Grunde være en Dagsorden til hvert, og derfor findes der en Dagsorden angaaende dette Lovforslag om Sundhedsraadet og en angaaende Forslaget om Apotekdriften. Jeg skal ganske kort motivere den første Dagsorden, som vi alle i Udvalget ere enige om at foreslaa. Der er jo et Mindretal, der har sine Betænkkeligheder, men det ender jo med, at det særede Medlem, der udgør dette Mindretal, i den Motivering, han har givet, anbefaler

at stemme for vor Dagsorden. Jeg skal ikke komme dybt ind paa at udtale mig om Sagen. Det overordnede Sundhedsraad er jo en gammel Bekendt. Vi have haft det for mange Gange, og Stillingen har været den, at dette Ting aldrig nogen Sinde principielt har stillet sig imod en Afløsning af det nuværende kongelige Sundhedskollegium. Vi erkende fuldt ud, at det er en gammel Institution, der somme Tider har virket paa en Maade, som vi Lægfolk ikke have syntes om, og at det er en Ordning, som man ikke kan vente i Fremtiden kan blive ved at fungere paa samme Maade. Naar der derfor ikke er kommet noget ud af denne Sag endnu, er det, som sagt, ikke, fordi vi have været principielt imod den, men fordi vi have ønsket andre Forhold ordnede samtidig dermed, idet vi ellers for vort Vedkommende ikke fik andet ud af det, end at vi fra 1—3,000 Kr., som der nu bevilges paa Finansloven, kom op til en Udgift paa 40,000 Kr. Vi have derfor ment, at der var andre Forhold, som burde ordnes samtidig, fordi de hænge sammen med denne Sag, og det er hele vort Lægevæsen. Det er alle bekendt, at vi have en Institution, som kaldes Distriktslægevæsenet. Fra 1771 til Aarhundredets Slutning oprettedes 60 Distriktslægeembeder. Dette Antal er i indværende Aarhundrede steget til 99, og desforuden have vi 10 Fysici. Nu var det jo, den Gang denne Institution oprettedes, Meningen, at Distriktslægerne blandt andet skulde besørge Fattigpraksis og alle forefaldende offentlige Forretninger, enten alene eller i Forening med Fysici. Det har udviklet sig til, at maaske Købstæderne ikke have saa lille en Fordel af denne Institution, men at vi ude paa Landet af mange Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa, da jeg skal fatte mig saa kort som muligt, egentlig ikke kende andet til Distriktslægen, end at han kommer ud og vaccinerer en Gang om Aaret. (Afbrydelse.) Der er et æret Medlem, der siger, at han ogsaa er Fattiglæge, men Forholdene have udviklet sig saaledes, at vi køre ikke 1—3 Mil for at hente Distriktslægen til at tilse fattige, for det er jo en given Ting, at der ved saa godt som hver eneste Station er en Læge, somme Tider to, og vi, som bo i Nærheden af en Station, slippe da nemmere ved at hente ham. Denne Distriktslægeinstitution bliver saaledes næsten slet ikke brugt, og ved Kancelli-Skrivelse af 13de December 1842 blev det derfor tilladt Sognene at benytte de Læger, de ønskede; men for at de altid kunne er-